

„Zakaj naju pa ne bi pustili?“

„No, boš videl: jaz vem, da vama ne bodo dovolili.“

Oče so bili na dvorišču.

„Poglejte, oče“, pravi sestra, „kaj se menita, da gresta polhe loviti.“

„Greva, jih greva!“ se oglasi jaz.

„Ej, saj ne gresta, ne“ Tega pa ne, da bi se mi vidva vlačila po grmovju — pa po noči. Tega ne trpim“, oglasé se oče.

Z vso odločnostjo so govorili. Nisem si skoraj upal ugovarjati. Izgubil sem bil že vse upanje, da bi nama dovolili. Vendar sem rekel:

„Oh, oče, saj boste dovolili, kajne, da boste?“

„Ne, ne bom dovolil. Jaz vem, kaj je gora in kaj je mrzla noč. — Kje je pa France? On vendar ni tako neumen?“

„K Resnikovemu Albinu je šel, da se zmeni, kdaj da gremo.“

Uvidel sem, da se ne dá z očetom dosti govoriti. Šel sem toraj na vas popolnoma prepričan, da ne bom šel loviti polhov. Iskal sem brata. Pri Urarju sem ga dobil. Povedal sem mu mnenje očetovo.

„Že vse je pripravljeno, pa da bi oče ne dovolili? To pa res ni nič“, se je jezil.

Šla sva domov. Oče so ravno nekaj pospravljali.

„France, prav, da si prišel: Anton hoče iti na vsak način na polhe“, se oglašé.

„Saj bom šel tudi jaz“, pojasni brat hladnokrvno.

„Kaj, tudi ti si tako neumen? Škoda, da si že toliko star, pa ne misliš ped naprej.“

„Jaz ne vem, kaj pač vi vidite? Saj veste, da ne hodiva po slabih potih.“

„Nič vama ne pravim, ali ostanita doma, pa je. Meni nekaj pravi, da ne bo prav, če vaju pustim. Gora, pa še ponoči, ne, nikakor ne!“

„Ali, oče, saj bova kmalu prišla.“

„I, no, pa ju pustite, če bosta kmalu prišla“, je zaprosila sestra.

„Če že vsi tako silite, pa naj gresta. Toda povem vama, ne bode prav.“

Midva z bratom sva poskočila. Imela sva očetovo dovoljenje. Saj je bil pa tudi že zadnji čas, da so oče dovolili, kajti drugi polharji so že bili vsi napravljeni na pot. Oblekla sva torej staro obleko in hajdi na polhe!

(Konec prih.)

Zvezdica je zablestela . . .

Zvezdica je zablestela
Vrh neba,
Dušica se je ločila
Od sveta.

Oh, kako plakali v noči
So za njo,
Ko od src ljubečih vzela
Je slovo!

Zvezdica je ugasnila
Sred zvezdā,
Dušica se je smejala
Sred nebā.

Cvetko Slavin.

